

Old issues of my joy and grief
In valiant branches spread sublime;
The blood-flecked buds of smiling time
Now burgeon into living leaf.

Beyond all yearnings, past all fears
Or dark temptations of the past,
Spring ripens into life at last;
My God, my blood, now crown my years.

And life, though dreadful, brings new gain;
And sacred wounds enrich my way
As reddest roses burst in May
In anguished blossom from the plain.

And now the cursed truth is out,
The dark enigma of my soul,
Whence issued pride beyond control
And giddiness and painful doubt.

Because I stand in vernal leaf
And mellowing spring is ever wise,
My life grows vaster in my eyes,
Enthralled with visions past belief.

A MEGNÖTT ÉLET

IRTA: ADY ENDRE

Hatalmas, hős, sudaras multnak
Agi, gyönyörű éveim,
E véres idő-mosolyok
Igazi lombba most borulnak.

Méltó, nagy tavasza most ért meg
(Tul rémületeken s vágyakon,
Tavalyi kísértéseken)
Az én istenemnek, a Vérnek.

Az Élet szörnységes, gazdag
S az én kicsufolt szent sebeim,
Mint rózsák piros májuson
Egy világ testén fölszakadnak.

Most, ime, itt az életnek
Átkos és pús magyarázata,
Sejtő kinja, szédülete,
Dölyfe, — ime, honnan erednek.

De e tavaszt lombosan álom,
S megért mindent e megérett tavasz
S olyan nagy most az életem,
Mint óriás grimászu álom.

A montreáli csendőrség mind-
ezideig nem tudta megállapítani
két serdülő fiatalember hollé-
tét és nagyon kétséges, hogy
valaha is megkerüljön a va-
gyonos családból származó két
fiú, akiknek hozzátartozói a
botrány elkerülése végett elő-
szőr maguk igyekeztek felkutat-
ni az elvesztetteket s csak nagy
késéssel értesítették a hatóság-
okat az esetről.

George Brown és Ernest Ja-

mes még szilveszter este tűn-
tek el és ismerőseik legutóljára
Montreál kínai negyedében lát-
ták őket. A detektívek azóta
már átkutatták a "Chinatown"
minden egyes házát, de még sem
mi olyan nyomra nem akadtak,
ami a titokzatos eltűnésre fényt
vetne. Ugyanakkor Pittsburg
egyik leggazdagabb családja is
hiába kereseti egy mulatság
alkalmával elveszett két iker-
lányát.

"Ezer évig volt kenyere a tót népnek"

Hlinka a Slovak című nap-
lap karácsonyi számában vezér-
cikket közölt, amelyben többek
között ezeket írja: "A tót nem-
zet a szent ünnepeken nem tudott
örülni, a tót nemzetnek nem
volt boldog karácsonya. A tót
nemzetnek azonban nem kell el-
keserednie, mert közeleg a meg-
váltás órája. A tót nemzet ezer
éven át a magyar kultúra hatá-
sa alatt élt és volt kenyere. A
tót nemzet osztályrésze tovább-
ra is az adventi Babilonia és
Assyria sorsa. A tót néppárt
harcolni fog, míg megjön a tót-
ok egyenlőségének karácsonyi
ünnepe, harcolni fog mindaddig
amíg hivatalos helyeken is beis-
merik, hogy a Felvidék nem
Besszarábia és Hercegovina, ha-
nem egyenlő ország."

SZESZTILALOM

NEW YORKBAN

New Yorkból jelentik: A ka-
rácsonyi és újévi ünnepek alatt
több mint száz alkoholtól súlyos
beteg embert szállítottak a new
yorki kórházakba, míg ezeknek
száma 1928 karácsonyan 59
volt. A beszállított alkoholtobe-
gek egyike alkoholmérgezésben
meg is halt.

ARZÉNES KARACSONYI BOR AZ ÖRULTEK HAZABAN

A madridi elmeegógyintézet-
ben karácsonykor tömeges ar-
zénmérgezés történtek és ed-
dig már négy halott van. A
mérgezéseket bor okozta, ame-
lyet a tébolyda egyik szolgálja
gondatlanságból olyan edénybe
töltött, amelyben előbb rovarir-
tásra való arzéntartalmú folya-
dék volt. A borból nemesak az

Keletkanadában

a legjobb, legbiztosabb
és leggyorsabb pénzü-
gyi vállalat.

Pénzügyi vállalatok teljes felelősséget vállalnak.

HAZAK, FARMOK STB., ADAS-VÉTELÉLT INTÉZTÉSSE VELEM

Bármilyen ügyes-bajos dolgában forduljon hozzám:

LOUIS SZABO

BOX 244 9 Crowland Str. Welland, Ont.

A "CANADIAN NATIONAL RAILWAY EXPRESS" magyar megbízottja.

beteg borzalmas kínok között
belehalt az arzénmérgezésbe.
Öt beteg és két ápoló állapota
életveszélyes. Kivülük még 15
betegedett meg és ezeknek ál-
lapota is súlyos.

KISÉRLETI INTÉZETBEN VIZSGÁLJÁK A GABONA MINŐSÉGÉT

A pool vezetősége legutóbb
tudományos kísérleti intézetet
állított fel, amelynek főcélja az,
hogy a központi értékesítési ügy-
nökség tanácsadó szervekét
szolgálva, a legmodernebb mé-
rőeszközök igénybevételével ál-
lapítsa meg a beérkezett buza-
minták minőségét. Ez a labo-
ratorium ugyanakkor vizsgálat
alá veszi az összes buzafajták
minőségét és tulajdonságait, e-
zenkívül összehasonlítja a pool
által külföldre szállított buza
minőségét az illető országokban
termelt gabona minőségével —
egyszóval minden tudományos
módszer felhasználásával segít-
ségére lesz a poolnak abban a
törekvésében, hogy a termelők
érdekeiben léphessen fel döntő
tényezőként a világpiacon.

KARACSONYI FENYŐÉRT FÉLMILLIÓ PENGŐT FIZET- TUNK A CSEHEKNEK ÉS A RUMANOKNAK

A megcsontított, erdeitől
megfosztott Magyarországra a
legtöbb karácsonyfa az idén is
a Felvidékről és Erdélyből érke-
zett, egészen jelentéktelen
mennyiséget hoztak ezenkívül
az osztrák megszállás alatt le-
vő Nyugatmagyarországból és
a stájer vidékről.

A kőtegekben vagonokba ra-
kott karácsonyfa beszerzési ér-
teke vagononként átlag körül-
belül négyezer pengő volt. Ugy
hogy beérkezett mennyiségért
mintegy kerek félmillió pengő
ment ki az országból Cseh-
országba és Rumániába.

A múlt évben nagyszerű fej-
lődésnek indult a vegyesgabona
pool és hamarosan utol fogja
érni a buzapoolok általános
megelégedést keltő működését.
Az 1928—29-es poolévben 35,
694,057 bushelt tettek ki a szál-
litások, melyek a következőké-
pen oszlottak meg:

Zab 11.440.970, árpa 19.752
164, len 1.486.642 és rozs 3.
014 bushel. Saskatchewan ösz-
szes vegyesgabona-termésének
több mint egy haramját a ve-
gyesgabona-pool kezelte, még
pedig a következő százalékban:
zab 32.7%, árpa 40.6%, len
37.7%, rozs 35.5%. Tekintet-
tel az általában nagy ter-
mésre, az árak a szokottnál a-
lacsonyabban maradtak, főleg
miután az egész készletet ugy-
szóval itt Kanadában kellett a
külföldi kereslet teljes hiánya
miatt eladni és csupán árpából
sikerült keveset tengerentútra
szállítani.

1929-ben azonban nagyot ha-
ladt előre a vegyesgabona-pool
is, mely Albertában is megala-
kult és rövidesen megkezdli mű-
ködését. A vegyesgabona-pool
vezetősége is arra törekszik,
hogy minél modernebbé téve
máris jól bevált rendszerét, meg-
felelhessen a gazdák várakozá-
sának.

MINDKÉT LABAT LEVAGTA A VONAT

British Columbia Agassiz vá-
roskájában, mely a rengeteg
világrekordot produkáló Expe-
rimental Farmjáról híres, ahol
például a Marquis buza kiter-
melője, Angus McKay a Tisza-
vidéki buzával érdekes kísérle-
teket végzett — a vasúti sine-
ken egy élettelen női holttestet
találtak, melynek mindkét lá-
bat től leemelték a vonat
acélkerékkel. A vizsgálat megá-
llapította, hogy csak egy indiai
asszonyról van szó és — amint
már az Kanadában szokás —
természetesen senkit sem terhel
a felelősség.

ja szavakba önteni. Ezért hall-
gat, Sir.

A kis öreg akkor már a létra
közepén járt. A hosszú is nem-
sokára utána kusztott s eltűntek
mindketten a raktárak mö-
gött. Miután egyedül maradtam
körülnéztem a raktárban és
megállapítottam, hogy valóban
szép munkát végeztek. Ez a
két csirkefogó több munkát vég-
zett el itt az alatt a pár óra a-
latt ameddig dolgoztak, mint az
egész legénységem végzett e-
gész nap a másik raktárban.

— Átkozottul jó pofák — ne-
vettem magamban. — Kedvem
volna a hajón tartani őket,
csak ne néznének ki olyan irgal-
matlan zülötnen. Azt szokták
mondani, hogy a kapitányt a
legénységéről lehet megismerni
és bizony, Jimmy és a hosszú
után látva, nem valami előnyös
volna ez a megismerés reám
nézve. Tehát sajnálom őket, de
igazán nincs hely. Felmásztam
a lépcsőn s kettőt fűtöttentem
a fedélzetmesternek.

— Nostromo! Ha az a két
csirkefogó, aki itt dolgozott, a
hajón találna maradni, mert
nincs hol aludjon, hát nem bá-
nom, ha addig, míg itt vagyunk
bebujik a két üres ágyba. —
mondtam hivatalos hangon.

— Igenis, Sir — válaszolt a
fedélzetmester.

— És ha marad valami a
konyhában ...

— Értem, Sir!

— A seprüket visszavitték?

— Egy szállig, Sir.

— Lassan megy a munka,
Nostromo.

— Átkozott hideg van, Sir és
két emberünk hiányzik.

— Igaz, — válaszoltam. —

Holnap majd vestünk fel két
embert.

— Nem tarthatnánk meg ezt
a kettőt, ha már itt vannak? —
kérdezte a fedélzetmester.

— Szó sincs róla! — válaszol-
tam mély meggyőződéssel.

Másnap délelőtt a hármast
mu raktár ki volt seprve ra-
gyogó tisztára.

— Ki dolgozott itt? — kér-
deztem a fedélzetmestert.

— Az a két ... izé — vá-
laszolta.

— Hol vannak?

— A négyesben.

Hátramentünk a négyes szá-
mu raktárhoz. A por úgy szállt
fel a raktár száján, mint vala-
mi gomolygó füst, melyet apró
robbanások dobnak fel alulról
és a porfelhő alól furcsa
monoton ének tört fel.

— Hívd fel őket! — mond-
tam a fedélzetmesternek.

Hosszas kiabálás után végre
kibukkantak a porból, amint
egyre feljebb értek a vaslátrán.
Elő a hosszú mázost, utána a
kicsi.

— Moning — szalutált két
ujjal a hosszú, mikor felért a
fedélzetre.

— Nem megmondtam, hogy
nem akarlak többet a fedélze-
ten látni benneteket? — kiáltot-
tam reá.

— Bocsánat, Sir. A parancs
parancs. Jimmynek is mon-
dtam tegnap, de mi nem voltunk
a fedélzeten. Ott lent voltunk,
Sir — mondta a raktárba mu-
tatva — és nem látott volna,
ha fel nem hiv.

Igaz volt. Olyan port ver-
tek, hogy nem lehetett volna
meglátni őket.

— Bolondok vagytok! Hiába
dolgoztok, nem kaptok egy ré-
pennyt sem, — siettem biztosít-
tani őket.

— Oh, ki beszél a pénzről?
Nekem nem kell. Jimmynek
szintén nem kell. Minden rossz-
nak a pénz az okozója, Sir —
mondta bizalmasan felém hajol-
va. — Mi az öreg Jimmyvel e-
gyütt utáljuk a pénzt és sie-
tünk tudni rajta, ha van, ne-
hogy bajt hozzon reánk. De
rettenetesen szeretjük a mun-
kát. Ez az egész, Sir. Nem igaz
Jimmy?

Jimmy a bagóját rága s ször-
nyű komolyan bólintott. Ösz-
szegénztem a fedélzetmesterrel
és elnevettem magam. Nem le-
hetett haragudni erre a két csir-
kefogóra. Vállat vontam s ott-
hagytam őket. A fedélzetmes-
ternek megparancsoltam, hogy
zárja el a seprüket. Estére a
négyes raktár ragyogó tisztára
volt kiséprve.

— Honnét szereztétek a sepr-
üket? — kérdeztem szigorúan
a hosszutól.

Az a mellettünk álló hajó fe-
lé hunyorított a szemével.

— Kőlcsondítottuk egy percre.
Jó, finom seprük, élvezet velük
dolgozni. Senki sem látta, Sir

— sietett megnyugtanni.

— Loptátok a másik hajóról?

— Mit csinálhattunk volna,
Sir? — nevetett mentegetőzve
a hosszú. — Egyetlen szenve-
délyünk Jimmyvel a munka s a
fedélzetmester elzárta a lehető-
ségeket.

Be kellett látnom, hogy ilyen
fanatikus munkaszerető matró-
zokat úgy sem kapok, ha az e-
gész világot összekeressem is és
be kellett látnom, hogy ezeket

úgy sem rázhatom le a nyakam
ról, azoknál valahogy meg is
szerettem ezt a két életrevalót,
lehetetlenül szemtelens, de mé-
gis kedves, csirkefogót. Elkér-
tem a könyveiket és behajóztam
őket a két üresedésben lévő kor-
mányosi helyre.

Egy cseppet sem voltak meg-
hatódva. Egész természetesen
vették. Láttam rajtuk, hogy tud-
ták, hogy úgy is ez lesz a vége.

A hosszút Carl Helinnek, a
kis öreget Jimmy Sandersennek
hívták. Mindkettő skandináv
volt. Kifűző matróz. Szorgal-
mas, éber tengerész. A tenger-
en mindig ott voltak, ahol szá-
bát volt rájuk és soha sem lá-
batlantok ott, hol a jelenlé-
tük nem volt kívánatos. Olyan
nemzet fiaik voltak, amelyek ezer
év óta ismeri a tengert s a mes-
terség minden csinja-binja a vé-
rükben volt. Nagyon meg volt-
am velük elégedve. A két mat-
róz a kapott előlegekből szé-
pen kiöltözködött. Tiszták, ren-
desek, gondozottak voltak. És
büszke voltak rájuk. Annál
nagyobb volt a meglepetésem,
mikor mindjárt első reggel,

hogy egy hosszú tengeri ut-
tán a kikötőbe érkezünk, a két
matróz kimenő-ruhába öltözve
beállított hozzám. Azt hittem,
hogy rövid szabadságot jöttek
kérni, hogy megnézzék, milye-
nek a fehérmépek erre felé.

— Szabadság? — kérdeztem
a Helin vállára ütve.

— No, Sir! A fizetésünket a-
karjuk. Kihajózzuk magunkat
old Jimmyvel. Letelt az ut, Sir

— válaszolt a matróz.

Sohasem jó rábeszéléssel a-
vagy erőszakkal visszatartani
egy matrózt, ha menni akar. En-

tehát vállat vontam és kifizet-
tem őket; mikor bucsuzólul le-
keltünk egymással, azzal a
különös érzéssel néztem távolo-
do alakjuk után, amint a kikötő
kőmolóján a város felé ha-
ladtak, hogy nem fogom látni
őket soha többet!

A kikötőben serényen folyt a
munka. Szenet raktunk ki. Fe-
kete csillagó por volt körülöt-
tünk a levegő, fekete kriptá a
hajó s a kifűrt raktárak söté-
tét poklában, mint fekete ördög-
ök dolgoztak a matrózok. Két
nap mulva indulunk a kikötő-
ből. Siettettem a munkát, mert
azt akartam, hogy indulásra va-
lamelyes rend legyen a raktár-
rakban. A matrózok két cso-
portba osztva, az egyes és ket-
tős számú raktárakban dolgoz-
tak. A hármast szintén üres
volt, de oda már nem jutott em-
berem. Helin és Sandersen már
ötödik napja, hogy elmentek.

Senki sem látta azóta őket. El-
nyelte a nagy idegen város. Mi
ilyen is a tengerészors! Örökös
hányódtatás. Új arcok, új em-
berek. Hozza és viszi őket a
végzet, mint nagy fekete folyó
a beléhullott virágot, vagy a raj-
ta bukdácsoló holttestet. Ép-
pen ezekre gondoltam, mikor a
hármast számú raktárhoz értem
hogy megnézzem, mi munkánk
lesz benne holnapra? A raktár
magas gátorján, mint valami
négyesgölele óriási kéményen,
gomolygó fekete füst csapott
fel a finom szénpor a magasba
s alulról, a láthatatlan fekete
semmiből furcsa, idegenszerű é-
nekszó hallatszott.

— Halló, Helin, Jimmy! —
ordítottam le a raktárba. —

— Hol a ruhátok? — kér-
deztem, mikor felértek.

— Seprünk, — válaszolt He-
lin, miután két ujjal felém sza-
lutilt.

— Mit akartok a hajón? Ki-
hajóztátok magatokat. Nincs
hely.

— Nem baj, Sir. Munka van.
Nekünk Jimmyvel csak a mun-
ka fontos, az pedig van itt elég
Roppant örülünk Jimmyvel.
Nem igaz, old boy?

— Hol a ruhátok?

— Elment, — válaszolt a vi-
lág legtermészetesebb hangján.

— A pénzetek?

— Szerencsésen tudatunk
rajta Jimmyvel, Sir. Minden
rossznak a pénz az okozója. Mi
öreg Jimmyvel utáljuk és sie-
tünk tudni rajta. És ez az e-
gész. Nem igaz Jimmy?

— És most mit akartok Iten
— Munkát, Sir. Roppant sze-
retjük. Egyetlen szenvedélyünk
Jimmyvel.

— Átkozott csirkefogók vagy-
tok! — mondtam nevetve és
otthagytam őket.

A két matróz boldogan má-
szott vissza a raktárba s külö-
nös idegenszerű énekük szállt-
szállt fel a fekete porral.

— Halló, Helin, Jimmy! —
ordítottam le a raktárba. —

MEGEMLITENI, HOGY A HIRDETÉST A KANADAI MAGYAR
UJSÁGBAN OLVASTA, EZZEL PÉNZT TAKARIT MEG!

videkire ment, csak visszatért, akik nem voltak igénybe vevők a
népjóléti miniszter maradt itt, plihenő, elsősorban a betérők,